

Een modern Ziekenhuis.

ontstaan was een nutloos open vak, nu al door jonge spotters „het orkest” gedoopt; ook: dat nu de trap die naar die hoogste banken voert — wel-is-waar alleen bestemd voor jonge menschen, slank en lenig — zoo smal had moeten worden. Maar dat was ook 't eenige. 't Chirurgisch ziekenhuis, de operatiezaal — demonstratorium tevens voor 't onderwijs — de „eerste hulp,” *) 't was alles naar den eisch, 't was zooals 't hoort...

En op een Zondagmorgen in November was 't — zoo'n echten eersten winterdag, droog-koud, geen wolken en geen wind, een wittig-blauwe hemel, hoog en ruim, de prikkelend frissche lucht, met graagte opgesnoven, kracht gevend en lichten moed en levenslust, — 't was op een Zondagmorgen — stad in rust, de burgers slenterend — dat wij tweeën ons volgens afspraak met professor Rotgans naar zijn nieuwe kliniek op weg begaven. 't Liep tegen tien. De kerken stroomden vol. De god-getrouwe menigte, 't gezangboek in de hand — met wijding aan de borst gedrukt veelal — kwam stichting ademen; zoo menig vroom-geplooid ge-laai toog, recht-staand boven smetloos witte das en dof-zwart domineesgewaad ons plechtiglijk voorbij... Wij gingen door de ijzeren poort op den Grimburgwal, en bedrijvig ving professor dadelijk aan de sleutels, die hij noodig hebben zou, bijeen te brengen. De uniformpjes holden rechts en links...

Wij wachtten, drentelend voor het groote, nieuwe huis, den echt Hollandschen baksteen-bouw, frisch rood in 't najaars-zonlicht, dat het weinige mat-gele gebladerte der boomen, in het klein plantsoentje hier, omhult van teere wazen, goud-doorglansd. Een typisch, boeiend front, afwisselend, toch niet te druk; wij houden in Holland van zoo'n vroolijk-lijnend dak, veel-tonig — 't witte klokje middenin, dat leeft! —; de grijze statigheid van stiller en massiever bouwtrant doet te zwaarmoedig

*) ± 7000 personen worden daar jaarlijks geholpen.

HET NIEUWE ZIEKENHUIS: ACHTERGEVEL VAN DEN LINKERVLEUGEL.

onder onzen noorderhemel, grauw en somber somtijds weken achtereen; een morgen als deze is exceptie!...

De vorm van 't gansche huis is als die van een vliegender vogel; alleen: de vleugels loopen niet spits toe, zijn vierkant afgeknot, en zijn ook niet geheel gelijk, de een aan den ander. Uitwassen hebben ze beide, aan den voorkant; links is 't de operatie-zaal, een halve acht-hoek *), plat van dak (om 't licht); de uitwas rechts dient enkel om van ruimte, waar 't maar mogelijk was, partij te trekken. 't Is duidelijk dat met ruimte is gewoekerd. Achter, in den driehoek tusschen beide vleugels, vlakt de binnenplaats; daar staan nog loodsden, liggen plankenrommel †) en hoopen steen; men is nog druk aan 't bouwen van het „Zusterhuis” — de derde zij van den grooten driehoek — dat z'n gevel in de Doelenstraat vertoont.

Maar intusschen had de professor al z'n sleutels bij elkaar gebracht, begonnen we dus aanstonds onzen tocht; we liepen langs den rechtervleugel, tusschen 't nieuwe gasthuis en de anatomische-collegezalen door, kregen even een blik in de machine-kamer, afzonderlijk gebouwd, waar zestig accumulatoren, geladen door twee gasmotor-dynamo's de

*) Ongelijkzijdig zeshoekig zou men ook kunnen zeggen.

†) Zie de photo van den achtergevel (linkervleugel). Dat het Zusterhuis in de Doelenstraat gelijktijdig werd verbouwd, vergemakkelijkte den aanvoer der bouwmaterialen.